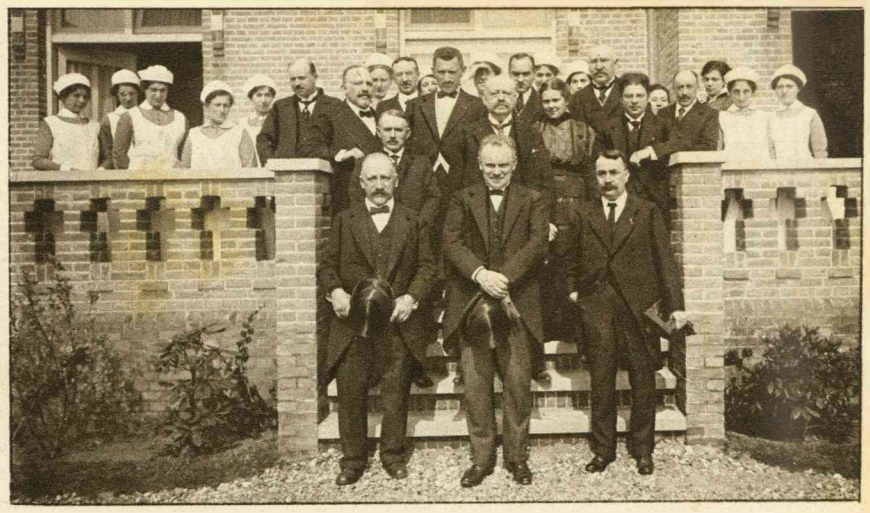

OPENING VAN DE CENTRALE ISRAËLITISCHE ZIEKENVERPLEGING TE AMSTERDAM.

Verleden week had de officieele opening plaats van de Centrale Israëlitische Ziekenverpleging aan de Jacob Obrechtstraat te Amsterdam. — Onze foto links geeft het gebouw van buiten gezien. De rechter foto geeft een groep van autoriteiten en verplegend personeel. V.l.n.r. (1e rij): Dr. S. J. Philips, voorz. der Vereeniging; Burgemeester Tellegen; Wethouder Jitta. Achter Dr. Philips, Dr. Pimentel, en achter wethouder Jitta, Dr. Jacobson, beiden mede-bestuursleden der Vereeniging. Naast Dr. Jacobson de directrice der Inrichting, zuster Van Gelder. (*foto's Holland*).

naast hem was blijven zitten, maar nu ze eenmaal zoo lag, miste ze ook den moed om op te staan.

„Zeg eens wat!" verzocht ze eindelijk.

Hij keek op haar neer, zag haar zuiver-belijnd gezichtje, haar lieve donkere oogen en roode lippen en het overweldigde hem plotseling hoe vreeselijk, ontzettend veel hij toch van zijn kleine Madeleine hield, maar toch ook weer anders dan vroeger. Hij verbaasde zich in stilte over haar fijn neusje, waar hij vroeger nooit op gelet had, hij verbaasde zich heelemaal over Madeleine, zooals ze daar lag, het liefste meisje, dat hij kende! Hij streek voorzichtig met één vinger over haar hals.

„Wat vréése lijk zacht", prevelde hij verlegen.

Madeleine kleurde, vond die aanraking half prettig, half onaangenaam, maar ze stond niet op. Ze keek naar Rob, miste dadelijk het vriendelijke in zijn oogen, dat plaats had gemaakt voor iets ongekends, iets, dat ze niet begreep in hem, maar waar ze tegelijkertijd voor terugschrikte.

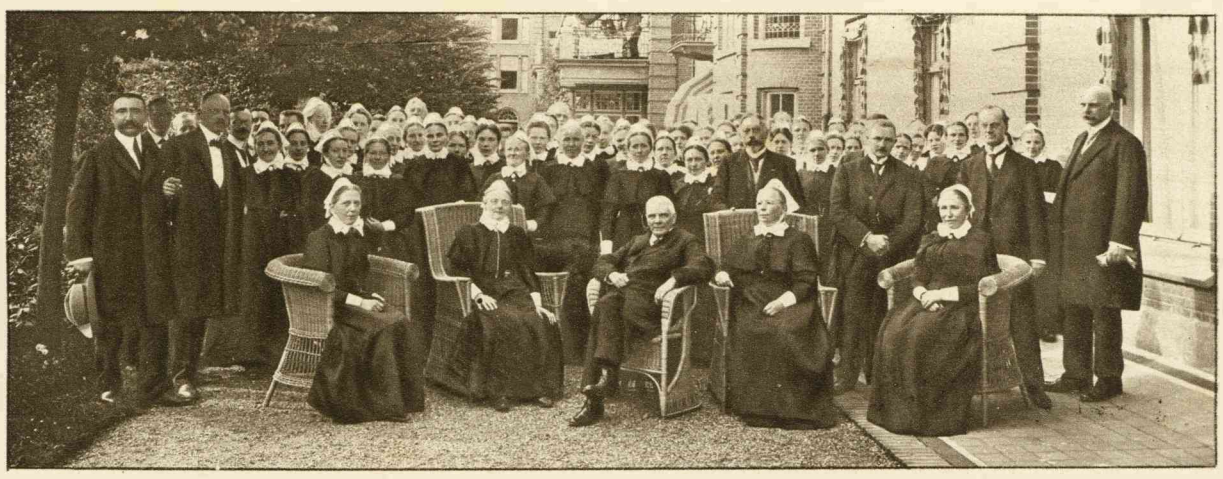
Ze sprong op, schudde de hei van haar rok.

„Zullen we een eindje oploopen?" stelde ze voor, met neergeslagen oogen.

Hij had er eigenlijk niet veel lust in, zou graag Maddie zoo nog een beetje bij zich gehouden hebben, Maddie met haar rood mondje en zacht halsje! Maar toch stond hij op, traag.

Zoo liepen ze samen netjes over de hei, twee kinderen, die voor 't eerst het leed van „groot-worden" voelden.

Julia Frank.

EEN 25-JARIG JUBILEUM.

De Nederduitsch-Hervormde Diaconesseninrichting aan de Overtoom te Amsterdam, vierde verleden week haar 25-jarig bestaan. Wij brengen hierboven naar aanleiding van dit heuglijk feit een groep van het bestuur en de verpleegsters, die door hun liefdevollen arbeid de dankbaarheid verwierven van duizenden Amsterdammers uit alle klassen der maatschappij en niet het minst onder de armsten der armen. (*V.F.B.*)

DE PALING

DOOR WALTER LOEB

Zwijgend zette de waard den paling op tafel.

Daar lag hij, op het wit-steenen bord, in de schemering van de herberg, wachtend.

Zoo ging het iederen Zaterdagavond. Dan kwam Bricard met zijn vrienden Bellemont en Caracque; samen legden zij twee francs en tien centimes bij elkaar, dan had ieder recht op één derde van den paling.

De kleine kop staarde glas-oogig naar buiten. Maar toen de drie mannen voorbij het venster kwamen, scheen er iets in de oogen te lichten, ja, er sprak een kwaadaardig lachje uit. — De mannen traden binnen en bestelden donker bier, dat de kastelein hen in grijsachtige steenen kannen bracht. Bricard hoonlachte tegen den paling en zeide: „Pas maar op, *vieux* garçon, we zullen je wel klein krijgen!"

De kastelein werd nijdig en zei: „'t Is een versch beest!" Waarop Caracque antwoordde: „ Als je de woorden zoo goed uitpluizen kunt, had je philoloog moeten worden!"

De paling zweeg.

Een eigenschap van vele palingen.

Toen haalde de waard drie borden, die er groezelig uitzagen, drie messen die bot waren, een potje mosterd, dat uitgedroogd scheen.

Maar toch likten de mannen begeerig hun lippen. Caracque nam een vies geworden timmermans-metertje uit den zak en mat den paling.

„Zestig centimeter," sprak hij.

Toen gaf hij een insnede met het mes bij de 20 en bij de 40.

Zoo was de paling eerlijk verdeeld.

Bellemont nam het kopstuk, Caracque den staart, maar Bricard wachtte nog even en zeide:

„Ik heb niet veel honger".

Waarop Bellemont sprak: „En zooeven had je zoo'n praats!"

„Ik ben niet wel", antwoordde Bricard weer.

Ergens, buiten op den landweg, zeurde een orgel, vèr af.

Het was donkerder geworden.

Het middenstuk van den paling lag op het bord. Men hoorde alleen hoe Bellemont met de lippen smakte en Caracque in zijn stuk priemde met z'n mes. Plotseling echter stoof Bricard ontzet achteruit.

„Da.... dat ding daar.... dat bewoog...." schreeuwde hij. De beide anderen lachten luid om hun kameraad, sloegen met de vuist op tafel.

„Lijd je aan hallucinaties?" vroeg Caracque.

„Je lijkt wel gek," vond Bellemont.

Bricard zweeg nog even van schrik. Toen stotterde hij:

„Ik heb het toch duidelijk gezien, dat ding bewoog. Ik eet er geen hap van!"

Caracque, die de kas hield, reikte zeventig centimes aan Bricard over.

Daarna zeide hij tegen Bellemont:

„Dan eten wij dat stuk samen wel op, hè?"

„Uitstekend," sprak deze.

Maar toen gaven ze alle drie een kreet van schrik. Want juist toen Caracque met zijn mes de palingmoot doorsnijden wilde, wentelde het stuk zich driemaal om.

„Wel allemachtig," begon Caracque....,

„Zouden de Hebreërs gelijk hebben... dat de paling een onrein dier is...." sprak Bellemont, die altijd godsdienstig werd als hij bang begon te worden.

„Zie je wel, ik had gelijk," sprak Bricard triomfantelijk.

Toen wentelde het stuk zich nogmaals om, nog eens en nog eens.

De mannen, die nu toch min of meer ontdaan waren, wilden den waard roepen om licht te maken, want het schemerde al erg.

„Zou het gezichtsbedrog zijn..." sprak Caracque.

„Dat reptielengebroed leeft nog altijd zoo lang...." zeide Bellemont.

„Maar het is toch immers een gerookte paling, hoe kan die nu leven," zei Bricard weer.

Toen klonk plotseling dreigend door de herberg, angstigduidelijk:

„Ik ben de ex-Koning van Meloetistoe, in Palachambië. Ik leefde met niemand in onmin, iedereen stond mij vriendschappelijk tegenover, maar ten koste van mijn zelfbewustzijn.

Want ik draaide met alles mee, gaf altijd toe, glimlachte naar links en naar rechts. Daarom werd mijn ziel geplaatst in het lichaam van een paling. Hoe de paling zich ook wentelde ik moest mee.

Als de paling zich links kronkelde, kronkelde ik links. Als het den paling behaagde rechts te wentelen, wentelde ik rechts.... Gij echter, gij kunt mij vrij koopen van den duivel voor negen francs...."

Toen was het weer stil.

En akelig duister.

Maar Caracque legde drie francs op het bord; zoo deden ook Bellemont en Bricard.

Negen francs lagen op het bord.

Toen slopen de mannen naar achteren, om den waard te roepen, om licht te maken.... licht....!

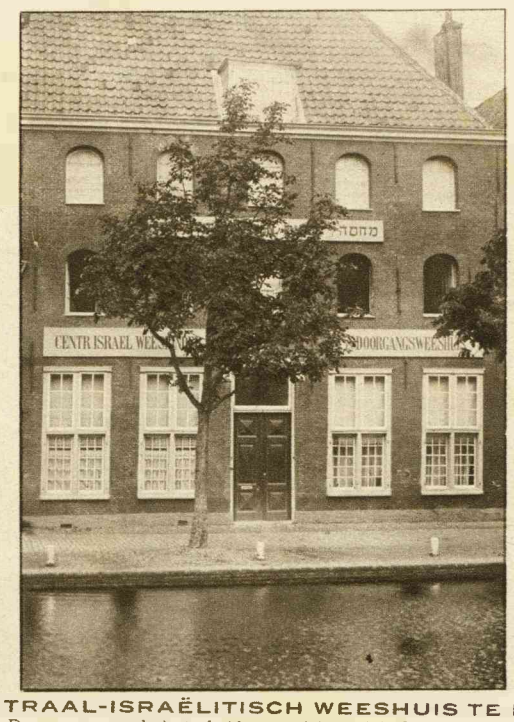
Zij hoorden plotseling voetstappen, achter, waar zij juist vandaan kwamen, bij de tafel.

De waard kwam, en maakte licht.

Het bord met den paling benevens de negen francs waren verdwenen.

Alleen hing er een dunne draad naar boven, halfweg afgekapt

HET CENTRAAL-ISRAËLITISCH WEESHUIS TE LEIDEN.

Den 7en Juli was het 25 jaar geleden, dat het Centraal Israëlitisch Kinder-, Wees- en Doorgangs-weeshuis te Leiden werd ingewijd. Onze foto's stellen voor, van links naar rechts: Een der slaapzalen; Het gebouw waarin het weeshuis gevestigd is; De kinderen aan den maaltijd. Rechts op de foto Vader en Moeder Turksma. (*foto's „Rembrandt".*)